

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **T. V. P.**, narozena X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
toho času v X,
zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou,
se sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. OAM-214/LE-BE01-VL16-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 29. 4. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-214/LE-BE01-VL16-PS-2019, jímž žalovaný rozhodl tak, že žalobkyně je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců, a ve smyslu

§ 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu zajištění do 14. 7. 2019. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-561271-22/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, zajištěna podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěna do X za účelem realizace správního vyhoštění, neboť byla dne 20. 3. 2019 zadržena hlídkou německé policie poté, co společně s dalšími čtyřmi osobami překročila státní hranice z České republiky do Německa bez cestovního dokladu. Žalobkyně nepředložila doklad totožnosti, který by ji opravňoval k pobytu na území schengenského prostoru. Bylo zjištěno, že žalobkyni nebylo vydáno vízum ani povolení, které by ji opravňovalo ke vstupu či pobytu na území České republiky. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 21. 3. 2019 žalobkyně potvrdila údaje o své totožnosti a státní příslušnosti, sdělila, že je zdravá, neléčí se s žádnou nemocí. Žalobkyně rovněž uvedla, že jí ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí z válečného konfliktu, nehrozí jí ani trestní stíhání, neangažuje se v žádném politickém hnutí. Ve Vietnamu má tři nezletilé děti, má se kam vrátit. Žalobkyně potvrdila, že německému policejnímu orgánu uvedla svou totožnost pod jiným jménem a datem narození, protože měla strach. Dne 26. 3. 2019 podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně vědomě neoprávněně vstoupila na území České republiky, odkud pokračovala do Německa, porušila tak předpisy České republiky a Evropské unie, zcela ignorovala své zákonné povinnosti. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií České republiky, je však zřejmé, že měla možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat v jiném členském státě Evropské unie, přes který do České republiky a následně do Německa cestovala. Žádost o udělení mezinárodní ochrany po zadržení Policií České republiky a zajištění v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný vyhodnotil jako ryze účelovou, existují oprávněné důvody domnívat se, že cílem žádosti je pouze to, aby se žalobkyně vyhnula hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržela, existuje rovněž nebezpečí, že se žalobkyně bude vyhýbat povinnosti vycestovat z území České republiky, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný dovodil, že uplatnění zvláštních opatření dle zákona o azylu by nebylo účinné, čemuž nasvědčuje nejen vědomé nerespektování právního řádu České republiky, ale také zcela účelové jednání žalobkyně spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu.

2. Dobu trvání zajištění stanovil žalovaný v délce 110 dnů do 14. 7. 2019. Vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany považuje žalovaný za účelovou, nebude žalovaný posuzovat tuto žádost v režimu § 16 zákona o azylu. Žalovaný předpokládá, že řízení bude trvat 90 dnů, což je polovina zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. K tomu dále připočetl 15 dní, ve kterých lze podat žalobu, s níž je spojen odkladný účinek, a 5 dnů na poštovní přepravu žaloby.
3. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 2. 5. 2019, č. j. 78 Az 4/2019-17, postoupil věc místně příslušnému Krajskému soudu v Praze.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobkyně v žalobě namítla, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývá, že by podala žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem

zmaření nebo oddálení výkonu správního vyhoštění, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jedná se o pouhé, ničím nepodložené, spekulace žalovaného. Není pravdou, že by si byla vědoma skutečnosti, že cestovala bez cestovního dokladu a bez víza, z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný k takovému závěru dospěl. Žalobkyně se svým manželem využila nabídky třetí osoby k vyřízení víza a zajištění cesty do Evropy, konkrétně do Německa, kde hodlali požádat o udělení mezinárodní ochrany. Domnívali se, že se jedná o legální způsob, jak přicestovat do Evropy. Svůj cestovní doklad žalobkyně i její manžel předali osobě, která je na cestě doprovázela, proto při kontrole německým policejním orgánem nemohla žalobkyně svůj cestovní doklad předložit. Žalobkyně má za to, že nebylo prokázáno, že by podala žádost o mezinárodní ochranu za účelem zmaření nebo oddálení výkonu správního vyhoštění, s manželem měli v úmyslu požádat o azyl ve Spolkové republice Německo, jak ostatně vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí policejního orgánu o zajištění, konkrétně pak z překladu protokolu o výsledku žalobkyně provedeného německým policejním orgánem. Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu prakticky ihned po té, co byla o tom, kde a v jaké lhůtě může o udělení mezinárodní ochrany požádat, poučena v rozhodnutí policejního orgánu o zajištění. Do České republiky přicestovala poprvé, není evidována jako nežádoucí osoba, nikdy se na území České republiky nedopustila opakovaně porušování zákona, není tedy dána žádná reálná a důvodná obava, že by jejím propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, že by se měla vyhýbat povinnosti vycestovat z území České republiky, mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, ani že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pouze snahou žalobkyně vyhnout se vyhoštění.

5. Žalobkyně tvrdí, že zajištění cizince je zásadním zásahem do osobní sféry jednotlivce a jako takové musí být dostatečně odůvodněno. Žalovaný závěr o tom, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, náležitě neodůvodnil, neboť pouze poukázal, že žalobkyně vědomě vstoupila na území České republiky bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a následně pokračoval do Německa. Žalovaný neodůvodňuje, v čem shledává předpoklad pro účelově podanou žádost o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný dostatečně neodůvodnil výrokovou část svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí také evidentně nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť žalovaný toliko konstatuje předchozí pochybení žalobkyně.
6. Žalobkyně dále namítla, že zajištěn může být pouze cizinec, který svým jednáním v minulosti opakovaně porušil předpisy České republiky, nerespektoval dříve uložené tresty vyhoštění či pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění. Tak hrubý zásah do práva na osobní svobodu, jakým je zajištění cizince, mohou ospravedlnit jen závažné důvody, ty je třeba vykládat restriktivně. Žalobkyně se v žádném případě nemohla dopustit opakovaného porušení českých právních předpisů, v tomto ohledu žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005-60.
7. Konečně žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečným způsobem zjišťoval a posuzoval možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Úvaha žalovaného je v tomto ohledu nepřezkoumatelná, žalovaný se, v rozporu s judikaturou (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38), nevypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobkyně. Žalovaný nezohlednil, že žalobkyně měla v úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany ještě před svým zadržením a zajištěním Policií České republiky, že nespáchala na území České republiky žádnou trestnou činnost,

nedopustila se přestupku ani jinak neporušila právní předpisy České republiky. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že se žalobkyně na území České republiky zdržovala pouze jeden den, ani okolnosti, za nichž u sebe neměla svůj cestovní doklad.

8. Žalobkyně má za to, že splňuje podmínky pro uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, má i s manželem zajištěno ubytování na území České republiky i finanční a hmotné zabezpečení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval relevantní část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že řádně odůvodnil, proč není možné žalobkyni uložit zvláštní opatření. Snaha žalobkyně své protiprávní jednání bagatelizovat, ve spojení se zjevným cílem jejího jednání (docestovat až do Německa jakožto cílové země) je patrná nejen z průběhu správního řízení o zajištění, ale i z obsahu žaloby. Je nepřípustné, aby si v právním státě žalobkyně vykládala úkony spojené s nelegálním překročením státních hranic, navíc bez cestovního dokladu, tak, že nespáchala na území České republiky žádnou trestnou činnost nebo přestupek. Žalovaný odkázal v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016, č. j. 44 A 24/2016-16, podle něhož ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění“. Smyslem tohoto ustanovení je tedy mimo jiné znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 46a odst. 7 zákona o azylu. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nepožádala o nařízení jednání, a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-561271-22/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. Policie v rozhodnutí uvedla, že žalobkyně byla dne 21. 3. 2019 na základě readmisní dohody uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo převzata od německého policejního orgánu. Žalobkyně byla dne

20. 3. 2019 kontrolována hlídkou německé policie poté, co společně s dalšími třemi osobami a řidičem překročila státní hranice z České republiky do Německa bez cestovních dokladů. Žalobkyně nedisponovala vízem ani povolením, které by ji opravňovalo ke vstupu či pobytu na území České republiky. Dne 21. 3. 2019 byla žalobkyně zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, téhož dne bylo zajištění překvalifikováno podle § 27 odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně při výslechu vypověděla, že je zdravá, neléčí se s žádnou nemocí, neužívá léky. Žalobkyně uvedla, že jí ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí z válečného konfliktu, nehrozí jí trestní stíhání, neangažuje se v politickém hnutí. Má se kam vrátit, má ve Vietnamu tři nezletilé děti. Žalobkyně uvedla, že při prvotním omezení osobní svobody německou policií uvedla svou totožnost pod cizím jménem a datem narození, protože měla strach a nevěděla, co říct. Policie dovodila, že minimálně dne 20. 3. 2019, kdy překročila státní hranici Německa, pobývala žalobkyně na území České republiky bez cestovního dokladu a víza nebo povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky, tedy neoprávněně. Žalobkyně českému ani německému policejnímu orgánu nesdělila, že by existovaly důvody nebo překážky, které by jí bránily v návratu do Vietnamu, žalovaný má proto za to, že takové důvody nebo překážky neexistují. Žalobkyně nemá na území České republiky žádné bydliště, nebyla ani zjištěna osoba, která by se o žalobkyni v rámci jejího pobytu a v rámci řízení o správním vyhoštění starala, finanční prostředky, které u sebe žalobkyně měla, nedostačují k zajištění živobytí, žalobkyně přitom neprokázala, že by disponovala takovou finanční hotovostí, která by jí umožnila složit finanční záruku.

14. Žalobkyně dne 26. 3. 2019 požádala v X o mezinárodní ochranu. K žádosti uvedla, že je vietnamské státní příslušnosti, bez náboženského vyznání, nemá politické přesvědčení, není politicky aktivní. Žalobkyně je vdaná, má tři děti (narozené v letech X, X a X), které žijí ve Vietnamu. Z Vietnamu, konkrétně z H., odletěla do Rumunska, kde zůstala asi dva dny, pak ji nějaký Evropan, který jí sebral cestovní pas a všechny další doklady, odvezl do České republiky. Žalobkyně nemá žádné zdravotní omezení, pouze denně užívá léky na žaludek. O mezinárodní ochranu žádá, protože ve Vietnamu neměla práci, dlužila peníze a nemá tam žádný majetek.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud předně uvádí, že přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutím o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění (v dané věci jde o rozhodnutí policie ze dne 22. 3. 2019). Je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 – 42).
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

17. Soud předesílá, že účelem zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 284/2016 – 35, bod 16, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017 – 31, bod 20). Účelem zajištění v tomto případě není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48).
18. Žalobkyně předně brojí proti závěru žalovaného o tom, že požádala o udělení mezinárodní ochrany pouze za účelem zmaření nebo oddálení správního vyhoštění.
19. Tuto námitku nemá soud za důvodnou. Žalovaný vzal do úvahy, že žalobkyně cestovala z Vietnamu přes Českou republiku do Německa, kde byla zadržena německou policií, která ji předala české policii. Žalobkyně cestovala bez cestovního dokladu, na území České republiky pobývala neoprávněně, neboť neměla vízum ani povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky, a taktéž neoprávněně a bez cestovního dokladu vstoupila na území dalšího členského státu Evropské unie, konkrétně Německa. V průběhu řízení žalobkyně uvedla, že jejímu návratu do vlasti nic nebrání, nehrozí jí žádný postih, naopak se má kam vrátit, má ve Vietnamu tři nezletilé děti. Žalobkyně rovněž potvrdila, že německé policii uvedla nepravdivé údaje o své totožnosti, uvedla cizí jméno a datum narození. Žádost o mezinárodní ochranu podala žalobkyně až poté, co bylo rozhodnuto o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění, přesto, že možnost podat žádost o mezinárodní ochranu určitě měla na území jiného členského státu, z něhož přes Českou republiku cestoval do Německa, například v Rumunsku, kam přicestovala z Vietnamu a kde, jak žalobkyně sama uvedla, pobývala dva dny. K důvodům žádosti žalobkyně uvedla pouze to, že ve Vietnamu nic nemá, nemá tam práci a dluží peníze. Důvody ve smyslu § 12 a násl. zákona o azylu žalobkyně neuvedla. Ze skutečností uvedených žalobkyní v žádosti o mezinárodní ochranu ani z toho, co žalobkyně uvedla v průběhu řízení o zajištění, nevyplývá, že by jí v návratu do země původu bránila překážka. O účelovosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany svědčí jednak okolnosti jejího neoprávněného vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie včetně České republiky a jednak podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které musely být žalobkyni známy již před jejím zajištěním, z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Je rovněž nutné podotknout, že žalobkyně v průběhu správního řízení o zajištění tvrdila, že jejímu návratu do vlasti nic nebrání, nic jí tam nehrozí, žalobkyně uvedla, že se má kam vrátit, má ve Vietnamu rodinu, a teprve po zajištění za účelem realizace vyhoštění žádala o mezinárodní ochranu. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že žalobkyně německé policii záměrně uvedla nepravdivé údaje, uvedla cizí jméno a datum narození, teprve české policii v rámci řízení o správním vyhoštění uvedla svou skutečnou totožnost. Žalobkyně dále porušila veřejný pořádek, což spočívalo ve vědomém neoprávněném vstupu na území České republiky a dalších států Evropské unie s pomocí převaděčů. Její tvrzení o tom, že svůj cestovní doklad předala třetí osobě, která pro ni za úplatu cestu do Německa organizovala a měla jí rovněž zajistit příslušná víza a povolení, což žalobkyně považoval za legální způsob, jak přicestovat do Evropy, je z hlediska posouzení nezákonnosti jednání žalobkyně zcela bez významu.

20. Žalovaný individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobkyně a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobkyně sama sdělila. Žalobkyně neuvedla jedinou skutečnost relevantní z pohledu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalovaný nevzal v potaz. Účelovost žádosti nelze samu o sobě prokázat (tedy zjišťovat), předmětem dokazování mohou být pouze jednotlivé skutkové okolnosti vypovídající o situaci, v níž byla žádost podána. Tyto prokázané skutkové okolnosti jsou pak předmětem hodnocení ze strany žalovaného, jehož úvahy pak mohou vyústit v závěr o účelovosti žádosti. Tyto úvahy pak lze posuzovat pouze z hlediska jejich souladu s pravidly logiky a pravděpodobnosti. Napadené rozhodnutí nevykazuje žádné nedostatky týkající se dokazování skutkových okolností ani logické nedostatky úvahy ústící v závěr o účelovosti žádosti; nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalovaný opomněl zohlednit některou skutečnost. Pakliže by žalobkyně měla důvody, pro něž se nemůže vrátit do země původu, nepochybně by je v řízení o správním vyhoštění, v němž se posuzuje existence překážek vycestování, uvedla, proto je tímto směrem veden i výslech cizince. Výše uvedené úvahy pak ústí dle soudu v jediný logický závěr, a sice že žádost o mezinárodní ochranu byla podána výlučně s cílem vyhnout se vyhoštění, resp. odložit jeho výkon. Žalobkyně svojí argumentací uplatněnou v žalobě opodstatněnost tohoto závěru nezpochybnila, natož aby ho vyvrátila.
21. Důvodná tak není ani námitka žalobkyně stran nedostatečného odůvodnění závěru žalovaného o účelovosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé zcela konkrétní skutkové okolnosti, z nichž žalovaný dovodil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově. Odůvodnění splňuje požadavky na ně kladené § 68 odst. 3 správního řádu.
22. Ačkoliv bylo v řízení prokázáno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána výlučně za účelem oddálit správní vyhoštění, tato skutečnost sama o sobě neopodstatňuje vydání rozhodnutí o zajištění žadatele. Takové rozhodnutí je v souladu s právem pouze za podmínky, že sledovaného účelu nelze dosáhnout některým z mírnějších prostředků (tzv. zvláštními opatřeními). Mezi ně patří uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem a uložení povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Jinými slovy, ministerstvo má povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48).
23. Žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně zjišťoval a posuzoval možnost uložení některých ze zvláštních opatření. Tento žalobní bod není důvodný. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu, ignorace a obcházení zákonných povinností a účelovost jednání žalobkyně. Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve skutkově prakticky totožných věcech dovodil, že taková úvaha žalovaného je na místě, je zcela dostatečná, a nejedná se o pochybení žalovaného (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32). Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti zjištěné ve správním řízení, které odůvodňovaly důvod neuplatnění zvláštního

opatření podle § 47 zákona o azylu, a s nemožností uložení zvláštního opatření se přezkoumatelným a dostatečným způsobem vypořádal.

24. Soud se závěrem žalovaného o tom, že uplatnění zvláštního opatření by v dané věci nebylo účinné, ztotožňuje. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobkyně skutečnosti, že porušovala právní předpisy České republiky i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobývala na území České republiky a přinejmenším v jednom dalším státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Žalobkyně navíc s cílem při kontrole německý policejní orgán oklamat zcela záměrně uvedla nepravdivé údaje o své totožnosti. Žalovaný správně dospěl k závěru, že z jednání žalobkyně je zřejmé, že v jejím případě existuje nebezpečí, že bude i nadále porušovat právní předpisy a vyhýbat se zákonným povinnostem, a to nejen České republiky, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že má žalobkyně na území České republiky zajištěno ubytování a finanční a hmotné zabezpečení, jak tvrdí, neboť z výše popsaných důvodů nepřipadá v případě žalobkyně uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu v úvahu.
25. Soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, podle něhož *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správně řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
26. Soud tedy uzavírá, že vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobkyně je napadené rozhodnutí v souladu se zásadou proporcionality zásahu veřejné moci do osobní svobody i zásadou subsidiarity zajištění ve vztahu k tzv. zvláštním opatřením. Žalovaný tyto individuální okolnosti řádně zohlednil a svůj závěr o nezbytnosti zajištění dostatečně konkrétně odůvodnil.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. května 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně